“ДВА ЯБЛУКА” – ПРИТЧА ЯКА ДОПОМОЖЕ УНИКНУТИ ЗНУЩАНЬ В ДИТЯЧОМУ КОЛЕКТИВІ

Багато психологів і педагогів розмірковують над тим, як допомогти дитині не відчувати себе зайвою в колективі, чи можна навчити її спілкуватися, **чи можуть дорослі (педагоги, психологи, батьки) певним чином звернути на неї увагу однолітків, зробити її своєю для оточуючих.**
Але найголовніше питання: **як уникнути цькування і що робити, якщо ситуація критична?**
Пропонуємо вам розповісти дітям наступну притчу.

Два яблука
Одна вчителька вирішила поділитися своїм досвідом донесення до учнів, **чому цькування – це погано.**
“Одного разу перед початком занять я зайшла в магазин і купила 2 яблука. Вони були практично однакові: той же колір, приблизно рівний розмір … На самому початку класної години я запитала у дітей: **« Чим відрізняються ці яблука? ».** Вони промовчали, тому що дійсно особливої різниці між плодами не було.
Тоді я взяла одне з яблук і, звертаючись до нього, сказала: **«Ти мені не подобаєшся! Ти погане яблуко!»**. Після цього я кинула фрукт об землю. Учні дивилися на мене, як на божевільну.
Потім я простягнула яблуко одному з них і сказала: **«Знайди в ньому щось, що тобі не подобається і теж кинь на землю».** Учень слухняно виконав прохання. Після цього я попросила передати яблуко далі.

Треба сказати, що діти легко знаходили в яблуці якісь недоліки: «Мені не подобається твій хвостик! У тебе не гарна шкірка! Так, в тебе одні черви!» – Говорили вони і кожен раз кидали яблуко на землю.
Коли фрукт повернувся до мене, я **ще раз запитала про те, чи бачать діти якусь різницю між цим яблуком і іншим, яке весь цей час лежало у мене на столі**. Діти знову були в замішанні, адже, незважаючи на те що ми регулярно кидали яблуко на підлогу, якихось серйозних зовнішніх пошкоджень воно не отримало і виглядало практично так само, як і інше.
Тоді я розрізала обидва яблука. Те, яке лежало на столі, було білосніжним всередині, воно всім дуже сподобалося. Діти погодилися, що з задоволенням з'їли б його. А ось **друге виявилося всередині коричневим, покритим «синцями», які ми йому і поставили. Його ніхто не захотів їсти.**
Я сказала: **«Діти, але це ж ми його зробили таким! Це наша вина!». У класі настала мертва тиша**. Через хвилину я продовжила: «Точно так само відбувається і з людьми, коли ми їх ображаємо або насміхаємось. Зовні на них це практично не позначається, але ми наносимо їм величезну кількість внутрішніх ран! »
До моїх дітей ще ніколи нічого не доходило так швидко. **Всі почали ділитися своїм життєвим досвідом, наскільки їм неприємно, коли їх ображають.** Всі ми по черзі поплакали, а потім разом розсміялися. Коли урок закінчився, діти почали обнімати мене і один одного. Як же добре, що мої зусилля не були витрачені даремно!